DANIELA FISCHEROVÁ: DUHOVÉ POHÁDKY

Jak se Slunce nudilo

Kdysi dávno a dávno byla doba, kdy ještě žádné barvy nebyly. Svět teprve vznikal a byl bezbarvý jak voda, jako čiré sklíčko, jako vzduch a jako samo nic. Nad Zahradou plulo smutné Sluníčko a strašlivě se nudilo. „To je pohled!" myslelo si. „No nazdar, ten svět má ale ránu! Kde nic, tu nic. Kdo na to má koukat? Je to otrava!" A ovšem, mělo pravdu: byla to hrozná otrava. Na bezbarvé jabloni visela bezbarvá jablka a do bezbarvých jablek klovali bezbarví ptáci bezbarvými zobáky. „To má být nějaká Zahrada, tohle?" řeklo Sluníčko nazlobeně. „To je leda huspenina, a ne Zahrada!"

Proč se slunce nudilo? Jaké to je, když se nudíš? Máš svůj lék na nudu?

A unuděně plulo tam a zpátky, unuděně tam a otráveně zpátky, mělo dlouhou chvíli, šklebilo se a celý širý svět ho netěšil. „Mělo bych si aspoň s něčím pohrát," rozhodlo se potom. „Tak s čím? Aha! Udělám vítr, zahraju si na honěnou a třeba bude trochu veselo." A udělalo vítr. Vítr lítal Zahradou jak štěně, šustil listím, honil vodu … Jenže ani vítr neměl barvu a s ním to byla ještě větší otrava než dřív. „Dost!" zavřelo oči Sluníčko. „To nebyl dobrý nápad. Ne, to byl moc mizerný nápad. Udělám to jinak. Spustím mlhu a budu si hrát na schovávanou!" Spustilo mlhu. Ale to byl nápad ještě mizernější. Zahrada zmizela jak v kaši a svět teď vypadal tak ztraceně a nanic, že se nad ním až Sluníčko dalo do pláče. „De, já tu debudu!" huhlalo skrze slzy. „Je tu duda! Je to dejduddější svět ze všech duddých světů a já tu adi chvilku debudu!"

Proč si sluníčko vybralo ke hrám vítr a proč mlhu? Koho by sis vybral/a ty a proč?

Nad Zahradou rázem spustil liják, hotová průtrž mračen, až se konečně Sluníčko vybrečelo a utřelo si nos. „Jak to bluvíb?" okřiklo se přísně. „Totiž: jak to mluvím?" vysmrkalo se honem. A protože bylo na světě samo a ještě nemělo s kým mluvit, muselo si samo dávat rozumy. „Fuj! Ty jsi ale kňoura!" řeklo poučně a pohrozilo samo sobě prstem. „Sluníčko! Ihned přestaň bulet jako bulík a radši

koukej něco vymyslet!” Usmálo se, zamžouralo přes jiskřivou slzu – a najednou se stalo něco nevídaného. Po nebi se rozklenula duha, první duha světa, a byla prostě nádherná. Hrála sedmi barvami, mihotala sedmi světly a stála nad bezbarvým světem jako zázrak. Sluníčko na ni koukalo jako telátko. Ale pak se rozsvítilo a praštilo se pěkně do čela.

Co to znamená, že si muselo dávat samo rozumy? Proč se objevila na nebi duha? Co asi sluníčko napadlo při pohledu na duhu?

„Jasně!“ vykřiklo. „Jasně, to je ono! To jsem ale taky Sluníčko truhlík, že mě to nenapadlo dávno, co?“ Spletlo si z hrsti paprsků cůpek a ze zlaté štětičky cůpku udělalo štěteček. Zkusmo ho omočilo v červené a pro začátek omalovalo pár mráčků. „Prima!” řeklo, když si prohlédlo svůj výtvor. „To vůbec nevypadá špatně. Budu jim asi říkat červánky.“ A pak si omočilo v oranžové, přetáhlo meruňky a broskve, žlutou přestříklo pampelišky, zelenou lístečky a trávu, bleděmodrou počáralo nebe, tmavě modrou rybník, až nakonec si smočilo jen vlásek a zvlášť jemňounce a něžně vybarvilo fialky. To se ví, byla to dřina. Sluníčko bolely ruce. Prsty mělo zamatlané, bylo celé uřícené, ale nedalo si pokoj, dokud nedostal svou barvu každý lísteček. „Tak!“ řeklo pak pyšně a umylo si štětec. „Prokouklo to! Vida! Nejsem hloupé Sluníčko. Je to paráda.“ Hrdě se dívalo po barevném světě a celý svět se mu zdál báječný. Ale tak to bývá. Každému se svět zdá tuze krásný, když si ho předtím krásným udělá. „Konečně je na co koukat!“ prohlásilo Sluníčko, ale pak se rozpomnělo na čas a vylekalo se. „Páni!“ vyjeklo tiše. „To je hodin! Jak to, že mi čas tak utekl?“ Ale hned se ťuklo do zlatého čela: „Aha! Vždyť já pracovalo. Kdo by to byl do mě řekl? Nikdo, co?“ A tak vznikly barvy. A tak vznikla snaha udělat svět hezčím (a ta je moc důležitá!). Sluníčko naposled obhlédlo Zahradu, která opravdu byla o moc hezčí, a kulilo se dolů k obzoru. „Ráno zase přijdu,” zívlo z polospánku. Stulilo paprsky, zatřpytily se v nich všechny barvy světa, a pak Sluníčko zhaslo nebe, zhaslo sebe a šlo spát.

Vysvětli podtrženou větu.

Přemýšlej a zapiš, čím můžeš i ty udělat svět krásnější.

Namaluj svět podle sluníčka.